

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ

Συνάντηση
στη Βαρκελώνη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Συνάντηση στη Βαρκελώνη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρω Βαμβουνάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Fabián Pérez, *Tiffany with Tea*
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Μάρω Βαμβουνάκη, 2022
© Πίνακα εξωφύλλου: Fabián Pérez
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2022, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4463-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4464-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΩ ΒΑΜΒΟΥΝΑΚΗ

Συνάντηση
στη Βαρκελώνη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ

- Ο Αρχάγγελος του καφενείου*, διηγήματα, 1η έκδοση,
Εκδ. Πύρινος Κόσμος 1978, εξαντλήθηκε.
- Ο Κύκνος κι αυτός*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. Οδυσσέας
1979, 10η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ, 1996.
- Το χρονικό μιας μοιχείας*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. Δόμος 1981, 23η έκδοση 1998.
- Αυτή η σκάλα δεν κατεβαίνει*, διηγήματα, 1η έκδοση,
Εκδ. Δόμος 1982, 11η έκδοση 1998.
- Ντούλια*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση, Εκδ. Δόμος 1984,
11η έκδ. 1998.
- Χρόνια πολλά γλυκιά μου*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1985, 12η έκδοση 1999.
- Ο αντίπαλος εραστής*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1986, 22η έκδοση 2007.
- Η μοναξιά είναι από χρώμα*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1987, 27η έκδοση 2007.
- Ιστορίες με καλό τέλος*, διηγήματα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1988, 12η έκδοση 2000.
- Οι παλιές αγάπες πάνε στον Παράδεισο*, μυθιστόρημα,
1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1990, 33η έκδοση 2009.
- Τα κλειστά μάτια*, αφήγημα, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ
1990, 8η έκδοση 2001.
- Τανγκό μες στον καθρέφτη*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1992, 15η έκδοση 2001.
- Το δωμάτιο που ταξιδεύει*, παιδικό, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1992, 2η έκδοση 1996.
- Λουλούδι της κανέλλας*, ταξιδιωτικό, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1993, 5η έκδοση 1998.
- Θεατρικά 1*, θέατρο, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1994,
2η έκδοση 2007.
- Θεατρικά 2*, θέατρο, 1η έκδοση, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1994,
2η έκδοση 2007.
- Με βελούδινα βήματα ο χρόνος*, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,

Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1995, 6η έκδοση 1999.
Τα ραντεβού με τη Σιμόνη, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1996, 10η έκδοση 2003.
Ο πιανίστας και ο θάνατος, μυθιστόρημα, 1η έκδοση
(με το ψευδώνυμο Βίργκω Βολάνη), Εκδ. Δόμος 1993,
8η έκδοση 2000.
Η κραταιά αγάπη, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1998, 11η έκδοση 2004.
Τηλεφωνήματα και ενοχές, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 1999, 6η έκδοση 1999.
Το τραγούδι της μάσκας, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2000, 6η έκδοση 2006.
Ο Ντάνκαν γυρεύει τον Θεό, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2001, 3η έκδοση 2001.
ΕΡΩΤΑΣ: Το γελοίο και το δέος, μυθιστόρημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2002, 5η έκδοση 2004.
Όταν ο Θεός πεθαίνει (μια συζήτηση με τον Αλέξανδρο
Κατσιάρα), 1η έκδοση, Εκδ. Δόμος 2003,
4η έκδοση, Εκδ. Αρμός 2008.
Όχι άλλη αναβολή, Μιχάλη, βιογραφικό αφήγημα, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2004, 2η έκδοση 2004.
Τα πράγματα που ζουν απ' τον χαμό, 1η έκδοση,
Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2005, 3η έκδοση 2006.
Αντήρηση απ' το παρελθόν, μελέτημα, Εκδ. ΦΙΛΙΠΠΟΤΗ 2007.
Όλοι φοβούνται τον έρωτα, Εκδ. Αρμός 2012, 9η έκδοση 2013.
Η φιλία είναι και δεν είναι παντοτινή, Εκδ. Αρμός 2020.

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Ο παλιάτσος και η Άνιμα, ψυχολογία, 1η έκδοση 2006,
76η χιλιάδα 2020.
Το φάντασμα της αξόδευτης αγάπης, ψυχολογία, 1η έκδοση 2008,
92η χιλιάδα 2020.
Χορός μεταμφιεσμένων, ψυχολογία, 1η έκδοση 2009,
33η χιλιάδα 2020.

Μια μεγάλη καρδιά γεμίζει με ελάχιστα, ψυχολογία, 1η έκδοση 2010, 41η χιλιάδα 2020.
Το χρονικό μιας μοιχείας, τόμος με τρεις νουβέλες, 2η έκδοση 2010, 18η χιλιάδα 2020.
Αυτή η σκάλα δεν κατεβαίνει, διηγήματα, 2η έκδοση 2009, 8η χιλιάδα 2017.
Ο ερωτευμένος Πολωνός, 1η έκδοση 2011, 31η χιλιάδα 2019.
Κυριακή απόγευμα στη Βιέννη, ψυχολογία, 1η έκδοση 2012, 22η χιλιάδα 2020.
Το δωμάτιο που ταξιδεύει, παιδική λογοτεχνία, 2η έκδοση 2013, 5η χιλιάδα 2019.
Γενέθλια ξανά, μυθιστόρημα, 1η έκδοση 2013, 13η χιλιάδα 2015.
Σιωπές για να ακούγεται, ψυχολογία 1η έκδοση 2014, 28η χιλιάδα 2020.
Η δικηγόρος, μυθιστόρημα, 1η έκδοση 2015, 15η χιλιάδα 2020.
Η μπαλάντα της ζήλιας, ψυχολογία, 1η έκδοση 2016, 12η χιλιάδα 2016.
Το βιβλίο της εγγονής μου, 1η έκδοση 2017, 10η χιλιάδα.
Η μοναξιά είναι από χώμα, 2η έκδοση 2018, 65η χιλιάδα.
Ένας αφηρημένος άντρας, 1η έκδοση 2019, 7η χιλιάδα 2020.
Γυναίκες της αναμονής, 1η έκδοση 2020, 9η χιλιάδα 2021.
Τα γράμματα της Βιέρα Ούλκμαν, 1η έκδοση 2021, 5η χιλιάδα.
Συνάντηση στη Βαρκελώνη, 1η έκδοση 2022, 5η χιλιάδα.

ΠΤΗΣΗ

Το αεροπλάνο πετούσε προς την Ιβηρική Χερσόνησο
τομαλά, στρωτά, χωρίς καμιά διακύμανση από αυτές τις
ξαφνικές αναταράξεις που πάντα την κατατρόμαζαν. Όσα
ταξίδια κι αν είχε κάνει στη ζωή της, και είχε κάνει αρκετά,
δεν κατάφεραν να την πείσουν να συνηθίσει τα κενά αέρος.
Τα έτρεμε κυριολεκτικά. Ίσως γιατί σε μια επιστροφή από
ταξίδι στην Αυστρία και πάνω από τις συνηθώς αναστατω-
μένες Άλπεις, πάνω από τις αιχμηρές σαν σπαθιά κορφές
τους και μέσα στους παγωμένους ανέμους τους, οι τालαιπω-
ρίες πτήσης, που έζησε πριν από αρκετά χρόνια, άφησαν
τραύματα πανικού σίγουρα σε όλους εκείνους τους επιβάτες.

Σήμερα όμως το αεροσκάφος, σαν ιππότης νικητής των
ουρανών, σίγουρος για τον εαυτό του, έσκιζε τον λαμπρό
πρωινό θόλο με τόση αυτοπεποίθηση που τη μετέδιδε και
στην ίδια. Έκανε πολύ καλά που διάλεξε να πετάξει πρωί
πρωί. Τα πρωινά ο άνθρωπος αισθάνεται δυνατότερος, πε-
ρισσότερο θετικός και πιο αισιόδοξος. Η πτήση δεν είχε σή-
μερα πολλούς επιβάτες προς τη Βαρκελώνη, ίσως ήταν νω-

ρίς ακόμη να πάνε διακοπές οι πολυάριθμοι τουρίστες καθώς και τα βόρεια ή γιαπωνέζικα μπουλούκια, αν και πληροφορήθηκε ότι στην Ισπανία αστραποβολούσε κιάλας η άνοιξη. Το χρειαζόταν αυτό. Μέσα προς τέλος Απριλίου!

Ο Απρίλης, μπορεί να λέει ο ποιητής, «είναι σκληρός για τα μικρά παιδιά», για τους ενήλικες όμως θυμίζει την άνθιση· ακόμη και σ' εκείνη τη γυναίκα, που σήμερα ταξιδεύει προς τα δυτικά, ένα είδος άνθισης πότε πότε εμφανίζεται αχνή ανάμεσα από πάμπολλες ζοφερές εικόνες της ψυχής της. Ο χειμώνας, που φέτος έζησε, είχε κολλήσει στο δέρμα της μια λερωμένη υγρασία, μια διαρκή, οξεία και διαπεραστική ψύχρα. Ο χειμώνας διαπερνούσε άραγε τη σάρκα της ή η καρδιά της έστελνε από μέσα κι άλλο ψύχος προς τον χειμώνα; Όποια κι αν ήταν η πηγή του ρίγους της, κατέφυγε κάθε τόσο στο μπάνιο για ακόμη ένα θερμό ντους μήπως και καθαρίσει από πάνω της τη λίγδα της παγωνιάς. Για λίγο τα κατάφερνε, θερμαινόταν, αισθανόταν τους μυς της περισσότερο ελαστικούς, τη βαριά καρδιά της ελαφρότερη. Τυλιγόταν σε δεύτερο στεγνό μπουρνούζι, αφού με το πρώτο σκουπιζόταν πολύ σχολαστικά, και έμενε έτσι να απολαμβάνει μια ζεστασιά σαν ψυχοθεραπεία. Τα θερμά λουτρά υπήρξαν από αιώνες γιατρικό για τους πάσχοντες πολλών και διαφόρων ασθενειών.

Δε διαρκούσε όμως η ευφορία του θερμού ντους. Το παρामीκρό γεγονός, το κάθε νέο τηλεφώνημα, η κάθε χαζή είδηση από το ραδιόφωνο, η κάθε πικρή ανάμνηση, που εύκολα –λες και την παραμόνευαν ύπουλα– επέστρεφαν το κρύο στην ψυχή της, έφερναν πάλι τη λερωμένη υγρασία

στο δέρμα της και αισθανόταν άρρωστη, μια γρίπη της καρδιάς που δεν την καταπολεμούν τα αντιβιοτικά. Σιχάθηκε να πίνει πορτοκαλάδες από στυμμένα πορτοκάλια, να μασάει φλούδες λεμονιού μετά το καυτό τσάι, να καταπίνει βιταμίνες συμπληρωματικές και αναβράζουσες. Επρόκειτο για μια υγρασία που δεν ερχόταν από το αλλαγμένο κλίμα της Αθήνας, όπως νόμιζε, όταν με αγωνία πήγαινε στο παράθυρο τα χαράματα που ξυπνούσε για να δει τι καιρό κάνει, αν έχει σύννεφα, αν η ασφαλτος του δρόμου είναι υγρή, αν το αυτοκίνητό της είναι μούσκεμα – όταν είχε καταφέρει να παρκάρει από κάτω ή, τέλος πάντων, σε σημείο ορατό από το τζάμι της.

Η υγρασία ερχόταν όντως από μέσα της, από την ψυχή της, την κοιλιά της, την εγκαταλειμμένη μήτρα της κι όλα τα γυναικεία της όργανα. Οι παλάμες της συνεχώς κρύωναν, το ίδιο και οι πατούσες της. Κακό κυκλοφορικό, έκαναν διάγνωση οι γιατροί που πήγαινε για να παραπονεθεί. *Ο κακός καιρός της ζωής μου*, συμπλήρωνε μόνη της μέσα στο μυαλό της εκείνη. *Ο χειρότερος καιρός της ζωής μου, πάλι καλά που δε με έχει ξεπαγιάσει ακόμη ολόκληρη*. Μια μούμια, ένα πτώμα παγωμένο σε ψυγείο με την κηδεία να αναβάλλεται, μην μπορώντας οι ειδικοί να αποδώσουν με βεβαιότητα την αιτία θανάτου. Ούτε η ίδια θα μπορεί πια να τους βοηθήσει, και να μπορούσε δεν έχει όρεξη, δε θέλει. Όλα τα αποδιοργανώνει η δυστυχία και πιο πολύ το σώμα σου, εκεί φαίνεται καθαρότερα η καταστροφή ενός γάμου, ενός γάμου που παριστάνει ότι συνεχίζεται ή που έχει διακοπεί και μάλιστα έτσι όπως ο δικός τους.

Τώρα όμως πετούσε με ένα αεροπλάνο και με πτήση ομαλότατη, καλόκαρδη πτήση, προς τη Βαρκελώνη. Θα βρει ζέστη εκεί κι ας μην έχει προχωρήσει αρκετά η άνοιξη. Καθώς πετάει το αεροσκάφος, σκίζοντας το γαλάζιο και τα ελάχιστα σύννεφα, η γυναίκα, που κάθεται και κοιτάζει από το μικρό παράθυρο πλάι στο κάθισμά της, το αισθάνεται ότι κινούνται γρήγορα προς έναν αλλιώτικο καιρό, σε άλλο κλίμα, σε άλλες θερμοκρασίες και κυρίως σε ζωντανά χρώματα. Αισθάνεται διαφορετική ήδη. Το διπλανό κάθισμα είναι κενό, οι επιβάτες της πρωινής πτήσης δεν ξεπερνούν τους τριάντα, που διασκορπισμένοι πίνουν καφέ, βυθίζονται σε έναν συμπληρωματικό υπνάκο, διαβάζουν βιβλίο ή εφημερίδα, κοιτούν έξω τον ουρανό σκεπτόμενοι ο καθένας το προσωπικό του μυθιστόρημα, το προσωπικό του διήγημα, το προσωπικό του ανέκδοτο ή τη γελοιογραφία. Έχει τοποθετήσει δίπλα την καμπαρντίνα της, το φουλάρι της και ένα βιβλίο που δεν πρόκειται να ανοίξει σήμερα. Προτιμά να κοιτάζει έξω και να θαυμάζει τον ουρανό, τη γη και τις θάλασσες από κάτω, τα λίγα σύννεφα που διαπερνά χωρίς κανένα τρέμουλο το σκάφος, αφού τούτα τα ελάχιστα σύννεφα είναι αραιά, σαν κόσμημα λες του άπειρου θόλου.

Πρώτη φορά έπειτα από ένα φριχτό διάστημα νομίζει πως μπορεί η ζωή της να μην τελείωσε, πως εκτός από το παρελθόν μπορεί να ελπίζει σε κάποιο μέλλον, σε ένα παρόν έστω ας ελπίσει, κι ας βάλει στο κεφάλι της ένα δυο σχέδια ζωής, ένα σχέδιο ζωής έστω. Η ακηδία, η κατάθλιψη, η αντίσταση να ζήσει της έχουν αφαιρέσει και το πιο στοιχειώδες προσωπικό πλάνο που μπορεί να κάνει σε κά-

θε ηλικία κάθε γυναίκα. Η κάθε ζωντανή γυναίκα εννοείται. Σήμερα, όμως, μέσα στο αεροσκάφος, σαν να αισθάνεται ελαφρώς πως ξεκόλλησε από τον βάλτο της και ζεστάθηκαν οι παλάμες της και οι πατούσες της. Πότε πότε σηκώνει το κεφάλι και κοιτάζει την οθόνη απέναντι που δείχνει σε γραφικό την πτήση τους. Η μοβ γραμμή, η κινούμενη μοβ τροχιά της πτήσης τους έχει τώρα περάσει πάνω στη θάλασσα, στη Μεσόγειο, στην *Κολυμβήθρα του Σιλβάμ*. Όλα ξαφνικά λάμπουν!

Η όμορφη αεροσυνοδός με τα σχιστά μάτια και το άψογο ταγέρ σκύβει χαμογελαστή από πάνω της και τη ρωτά αν θέλει να της συμπληρώσει με φρέσκο καφέ το σχεδόν άδειο φλιτζάνι της.

«Ναι, σας παρακαλώ!» αποκρίνεται. Και ύστερα προσθέτει ευγενικά την ερώτηση: «Θα μπορούσα να έχω ακόμη δύο από τα ωραία σας μπισκότα;»

«Μα εννοείται», απαντά η όμορφη αεροσυνοδός δείχνοντας χαρούμενη για το αίτημα, λες και ήταν η ίδια η νοικοκυρά που έπλασε και φούρνισε τούτα τα πεντανόστιμα μπισκότα βουτύρου. Σαν να την κολακεύει που η επιβάτιδα τα τίμησε και τα προτίμησε.

Φτάνει γρήγορα στο ανοιγμένο της τραπεζάκι ο αχνιστός καφές και τα μπισκοτάκια βουτύρου, αρκετά μπισκότα, όχι μονάχα τα δύο που ζήτησε.

«Θα με παχύνετε!» αστειεύεται στην αεροσυνοδό.

«Είστε όμορφη!» απαντά ευγενικά η άλλη.

Πάλι σηκώνει τα μάτια και κοιτάζει απέναντι προς την καμπίνα του κυβερνήτη. Η μπλάβα γραμμή, που εμφανίζει

την πτήση τους στο γραφικό της ηλεκτρονικής οθόνης, διασχίζει πάντα τη γαλάζια Μεσόγειο με μια σταθερότητα που την ηρεμεί. Η σταθερότητα! Της είχε λείψει οικτρά τα τελευταία χρόνια η σταθερότητα της ζωής, της ψυχής, της ψυχραιμίας, της αυτοπεποίθησης, της πίστης, της ελπίδας. Χρειάζεσαι μια κάποια σταθερότητα προκειμένου να πατήσεις και να αφεθείς να ελπίσεις. Λες και παίρνεις φόρα πατώντας σε στέρεη γη πριν από ένα άλμα. Η αστάθεια, που συστηματικά και βασανιστικά τώρα πια βιώνε, την τρόμαζε, σαν να ήταν παιδί, πολύ μικρό παιδί, παρατημένο από τη μάνα του στους πέντε βροχερούς δρόμους. Έτσι αισθάνθηκε την καταστροφή του γάμου της, κι αυτό είναι κάτι πολύ χειρότερο, έστω το ίδιο κακό με την ξαφνική σκληρή ορφάνια. Μια ορφάνια δηλαδή όχι από θάνατο της μάνας σου, αλλά από εκούσια δική της εγκατάλειψή σου. Δεν πέθανε σε τροχαίο, σε άφησε. Αποφάσισε να σε παρατήρει.

Τα παιδιά με μάνα νεκρή, με πατέρα νεκρό, έχουν αναμνήσεις και καλές φαντασιώσεις για εκείνους που τα γέννησαν, τους αγαπούν, τους θαυμάζουν, τους εξιδανικεύουν, τους θεοποιούν. Ξέρουν πως αγαπήθηκαν πολύ απ' τους άτυχους γονείς τους, προτού μια σκληρή μοίρα τούς χτυπήσει. Όμως ένα παιδί που γνωρίζει ότι η μάνα του το παράτησε πίσω κι έφυγε, ότι με τη θέλησή της το έδωσε για υιοθεσία, δεν αισθάνεται τα ίδια με το άλλο, το ορφανό παιδί. Έτσι και οι μοναχικές γυναίκες· δεν αισθάνεται το ίδιο μια χήρα με μια χωρισμένη που ο άντρας της την πρόδωσε.

Διακόπτει την εισβολή των μαύρων λογισμών, πρόθυμων με το παραμικρό να εισβάλουν στο μυαλό της. Μέχρι

χθες δεν ήταν καθόλου εύκολη η διακοπή. Τώρα μπορεί να το κάνει. Τη βοηθάει το άρωμα του αχνιστού καφέ και το απέραντο σταθερό γαλάζιο έξω από το φινιστρίνι. Ανασαίνει βαθιά και δοξάζει όποιον αόρατο θεό τη φώτισε να φύγει μακριά, να κάνει αυτό το ταξίδι κατά τη Δύση της Ευρώπης και μάλιστα στην Ισπανία.

Ορίστε λοιπόν που, εκτός από τους ψυχολόγους, των οποίων τεχνική είναι να σου σκαλίζουν νέες και παλιές πληγές μην και κακοφορμίσουν, να σε πονούν με νυστέρι προκειμένου να σου καθαρίσουν τα μέσα σου, να σε βάζουν να κλαις και να σκορπίζεσαι στα συμπαράλια που κατάντησε η ζωή σου, υπάρχουν και τακτικές τόσο ευχάριστες όσο η απόφαση να ταξιδέψεις σε πόλη άγνωστη, μακρινή, και πέρα από όλα και όλους που σε έχουν τυραννήσει ή που θυμίζουν ξανά και ξανά, καθημερινά, ό,τι σε έχει σκοτώσει. Ένα ταξίδι σε μεταμορφώνει. Μπορεί να διαρκεί λίγες μέρες αλλά σου αφήνει ίχνη θαυμάσια, να τα θυμάσαι, να τα ξαναζείς, να φυσάει πάλι μέσα σου εκείνος ο αέρας ο γοητευτικά ξένος που σε ανανέωσε και σου άπλωσε ορίζοντα τον οποίο δεν πρόκειται να χάσεις. Έχει ταξιδέψει πολλές φορές, σε πολλά μέρη, ποτέ μόνη. Τώρα ταξιδεύει για πρώτη φορά χωρίς συντροφιά και το αισθάνεται αλλιώς.

Η βουή του αεροσκάφους της προξενεί μέθη ευχάριστη. Δε θα ήθελε να κοιμηθεί και να χάσει ούτε λεπτό από αυτή την υπέροχη πτήση της φυγής της. Πίνει γουλιές από τον ακόμη καυτό καφέ για να τονώσει τα νεύρα της, που, παρά τα ηρεμιστικά τα οποία κατά καιρούς και ανελλιπώς καταπίνει, έχουν καταντήσει κουρέλια γκριζα, με το γκρι το άσχη-

μο που βγαίνει άμα ανακατεύεις μαζί πολλά χρώματα σε ακουαρέλες. Είτε κοιμάται εύκολα και άσχετα, παραιτημένη σε μια αιφνίδια υπνηλία, είτε με ορθάνοιχτα μάτια τής είναι αδύνατον να κοιμηθεί όσο κουραστική μέρα κι αν πέρασε.

Όμως το αεροπλάνο πετάει τόσο σταθερά αυτό το γαλανό πρωί. Ευγνωμονεί τον καλό καιρό, τον άγνωστο πιλότο που πιλοτάρει, τη χαμογελαστή αεροσυνοδό με τα σχιστά μάτια που χαμογελούν όσο και τα χείλη της. Οι πάντες ξαφνικά στράφηκαν με το μέρος της. Αφήνει πίσω όσους την τσάκισαν, όσους την πρόσβαλαν, όσους εύχονται ακόμη και τον θάνατό της. Εκείνη η γυναίκα σίγουρα τον εύχεται. «Εκείνη η γυναίκα» την αποκαλεί μέσα της τώρα πια. Της το σφύριξαν σε ένα απαίσιο τηλεφώνημα που της έγινε τον περασμένο χρόνο.

Στο τρεμουλιαστό δάπεδο του αεροσκάφους ακούγονται ρόδες από τρόλεϊ. Το συνοδεύει σπρώχνοντάς το μια άλλη αεροσυνοδός, που επιθυμεί να πουλήσει στους επιβάτες κάποια νόστιμα πράγματα. Στέκεται στον διάδρομο, δίπλα στο κάθισμά της, και της προσφέρει τον πολυτελή κατάλογο. Τον παίρνει, τον ανοίγει, τον ξεφυλλίζει, σταματάει στα αρώματα. Έχουν κυκλοφορήσει νέα αρώματα από την εποχή που πολύ την ενδιέφεραν κάτι τέτοια. Τα κομψά μπουκαλάκια, τα προσεγμένα πώματα, τα ευρηματικά ονόματα, η ζωή μέσα στον κατάλογο είναι ωραία ζωή, σέβεται τον άνθρωπο, κάνει ό,τι μπορεί με μια αμοιβή να στολίζει την κάθε του μέρα, την κάθε του περίσταση. Να τον παραμυθιάσει με άλλης διάστασης αντικείμενα. Θα αγοράσει λοιπόν τούτο εδώ το νέο παριζιάνικο άρωμα, με τίποτα δε θέ-

λει να μυρίσει ποτέ ξανά το συνηθισμένο που επί χρόνια φορούσε. Τα αρώματα ταυτίζονται με εκείνη που συστηματικά τα φοράει, και τούτη η γυναίκα που ταξιδεύει με πτήση πρωινή, που τη λένε Ηρώ, που έχει σπουδάσει οικονομικές επιστήμες και εργάζεται σε μεγάλη εταιρεία, που περνάει χωρίς να ξεπερνάει το πιο επώδυνο διαζύγιο του κόσμου, που ξεφυλλίζει ξανά έναν πολυτελή κατάλογο και χαζεύει φωτογραφίες αρωμάτων, δε θα φορέσει το μόνιμο παλιό άρωμά της ποτέ ξανά, αφού επιθυμεί σφοδρά να αποταυτιστεί απ' τη γυναίκα που πριν υπήρξε. Θα αγοράσει ένα καινούργιο άρωμα όταν ξαναπεράσει το κορίτσι που σπρώχνει το τρόλεϊ. Λεπτομέρειες θα πεις, τι σημασία έχουν τέτοιες λεπτομέρειες με την κωμωδία και το δράμα μιας ζωής αληθινής και ανεπανάληπτης; Και όμως, στις λεπτομέρειες συχνά πάει και κάθεται η ουσία ενός βίου, τα σημάδια μιας διαδρομής, ενός κορμιού με ψυχή που πέφτει και σηκώνεται, πέφτει και σηκώνεται, αλλά η Ηρώ είναι καιρούς τώρα διαρκώς πεσμένη.

Πάλι γουλιές από το φλιτζάνι του καφέ, ζεστός αλλά όχι καυτός, να βιαστεί, δεν της αρέσει να πίνει κρύες γουλιές στον πάτο, πικραίνουν. Πάλι τα μάτια γέρνουν έξω από το φινιστρίνι· αν τόσο γαλάζιος είναι ο θάνατος, ας μην τον φοβάται. Δεν πάει στον θάνατο όμως σήμερα, πετάει και πάει στη Βαρκελώνη. Όσο απομακρύνεσαι γεωγραφικά, τόσο ξεφεύγεις από τα βάσανα και τους βασανιστές σου μιας πόλης, μιας χώρας πίσω σου. Μα και οι ζοφερές σκέψεις υποχωρούν ταξιδεύοντας, η εσωτερική πάλη χαλαρώνει, σε αποσπά το καινούργιο από όσα σαν βδέλλες κόλλησαν πά-

νω σου. Πας μακριά, και πάνε μακριά τα εσωτερικά μαρτύρια, οι εμμονές σου χαλαρώνουν, δεν έχεις τόσο ανάγκη τις εμμονές σου από μακριά. Ο μεγάλος κόσμος έξω από τη χώρα σου σου υποδεικνύει ότι μεγαλοποίησες κάποια δράματα που σε βρήκαν. Πρέπει να το θυμάται αυτό σαν γιατρικό. Καθόλου άνοστο γιατρικό μάλιστα. Μυρίζει ήδη όπως τα μπισκότα βουτύρου.

Υπήρξε ηλίθια που πόνεσε τόσο πολύ, που μια βραδιά σκέφτηκε να σκοτώσει τον εαυτό της, να καταπιεί δηλητήριο, να πάει σε έναν γκρεμό προς το Λαύριο και να αφηθεί στο βουβό χάος. Πόσο χαζή, πόσο παιδί άμυαλο! Ένα κορίτσι που γελοία εξαρτήθηκε από σύζυγο κι από γάμο. Συνηθισμένη ιστορία ακόμη και σήμερα, όπου οι γυναίκες μορφώνονται και κερδίζουν εργαζόμενες τη ζωή τους τα συναισθήματα όμως της αγάπης, της ερωτικής ανάγκης, παραμένουν αμόρφωτα. Όλοι αστοιχείωτοι μένουν στον έρωτα, πιθανόν και στην κάθε αγάπη. Δεν ερωτεύεσαι χωρίς εξαρτήσεις όσα κι αν συμβουλεύουν οι ψυχοθεραπευτές. Είναι στη φύση αυτό και η φύση δε μεταβάλλεται για πολύ. Κι όμως, ο εαυτός της δεν είναι μονάχα το κορίτσι που εξαρτήθηκε, είναι κι αυτή η σαρανταοχτάχρονη κομψή γυναίκα που πετάει με ένα μισοάδειο αεροσκάφος προς μια αιώνια, ιστορική ομορφιά, προς μια λαμπερή και σπαραχτική σαν τραγούδι της Κάρμεν, σαν στίχο του Λόρκα, Ισπανία.

Δε βλέπεις την πληγή που έχω
από το λαιμό ως τα στήθια;
Τρακόσια βαθύχρωμα ρόδα
έχει η άσπρη ποδιά σου.
Το αίμα σου αναβράει και μυρίζει
απ' το ζωνάρι σου γύρω.
Αλλά εγώ δεν είμ' εγώ
μήτε και το σπίτι μου ορίζω.*

Όταν περίπου ξαφνικά και με γρήγορες στροφές, σαν έκλαμψη, διάλεξε την Ισπανία για προορισμό της, πιστεύει ότι το έκανε γιατί από παντού κι από πολλά χρόνια πριν άκουγε ότι πρόκειται για μια χώρα που ποτέ δε σε απογοητεύει. Παρά τα τόσα θαυμαστικά που γι' αυτήν έχεις μάθει, έχεις διαβάσει σε βιβλία, έχεις δει σε ταινίες και ονειρεύεσαι, άμα την πατήσεις με τα παπούτσια σου, άμα την πλησιάσεις από κοντά, σου φανερώνεται ακόμη πιο ωραία, γραφική και σαγηνευτική. Ιδίως στα πιο νότια, ιδίως εκεί όπου το αραβικό στοιχείο τη ζωγράφισε εξωτική και παραμυθένια. Όλος ο κόσμος έχει πάει ταξίδι στην Ισπανία, εκείνοι όλο την ανέβαλλαν. Τώρα που θα ταξιδέψει ολομόναχη ήρθε ο καιρός να πάει. Της φαίνεται πιο απλό να βρεθεί εκεί, δε θα άντεχε κάτι περίπλοκο σαν αυτά που είχαν συνηθίσει να κάνουν. Μια κλασική, εύκολη διαδρομή, μια χαραγμένη πορεία προς την πασίγνωστη Δυτική Ευρώπη. Δεν την

* Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα, *Ρομάντσα του υπνοβάτη*, από τις «Τσιγγάνικες Ρομάντσες», 1924-1927, μτφρ. Κοσμάς Πολίτης.

άγχωνε και τόσο τούτον τον καιρό που καθετί την άγχωνε.

Τελικά διάλεξε από όλες τις άλλες πόλεις να ταξιδέψει στη Βαρκελώνη. Πόλη πιο ευρωπαϊκή, ίσως πιο ανέμελη από τον ισπανικό νότο. Για τούτο το τωρινό, ειδικό ας πούμε ταξίδι της προτιμάει μια τέτοια, περισσότερο ευρωπαϊκή πόλη. Το βαθύ παρελθόν του νότου δεν είναι εκείνο που σήμερα έχει ανάγκη και αποζητά, αντιθέτως, είναι κάτι που αποφεύγει.

Πριν από λίγες μέρες, σπρωγμένη από μια απότομη απόφαση, μια απόφαση απελπισίας θα μπορούσε να πει, πήγε στο κέντρο της Αθήνας, σε πρακτορείο που από χρόνια γνώριζε και που φημίζεται για την καλή του διοργάνωση στα ταξίδια. Επιτέλους έπεισε τον εαυτό της να σηκωθεί από την άχαρη ρουτίνα της και να κάνει κάτι.

Ώρες βουβές, μέρες και εβδομάδες βουβές, στο τέλος η σιωπή θα την κάνει να λησμονήσει το όνομά της. Σπίτι και δουλειά, επιθυμία απομόνωσης, δουλειά και σπίτι, βιβλία αστυνομικά χωρίς συναισθηματικές περιπλοκές, ταινίες ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση που συχνά έκλεινε προτού τελειώσουν. Επιβίωνε αρπαγμένη από το ρουτινιάρικο πρόγραμμα όπως ο ναυαγός σε ένα κούτσουρο για να επιπλέει. Δεν την ενδιέφερε να αλλάξει κάτι, ούτε το κούτσουρό της· για μια στιγμή μόνο, ακούγοντας μια εκπομπή στο ραδιόφωνο, φοβήθηκε μήπως πάθει ιδρυματισμό. Με μισή καρδιά είπε να δοκιμάσει μια αλλαγή, να αποτολμήσει εκείνο που πάντα της αγαπούσε και τη μάγευε, ένα ταξίδι έξω απ' την Ελλάδα. Πίεσε τον εαυτό της να το δεχτεί, του κέντρισε το φιλότιμο, την περιέργεια για το πόσες δυνάμεις

ζωής τής έχουν απομείνει. Σαν στοίχημα ανάμεσα στην Ηρώ και την Ηρώ για να δει ποια από τις δυο θα κερδίσει. Σαν να έχει νόημα. Τελικά τα κατάφερε να ξεκινήσει και να φτάσει στο κέντρο, κοντά στην Πλατεία Συντάγματος, στο ταξιδιωτικό γραφείο.

Ο νεαρός κύριος που την υποδέχθηκε έδειχνε εξαιρετικά κατατοπισμένος και έξυπνος να καταλάβει το τι ακριβώς ζητάς, τι σου ταιριάζει μια τέτοια εποχή άνοιξης, ακόμη κι αν αυτό που ζητάς εσύ η ίδια δεν το έχεις ακριβώς συνειδητοποιήσει. Με συμβουλές του, οι οποίες προσπαθούσε να μη δείχνουν επιτακτικές, να φαίνεται ότι τελικά είναι εκείνη που τα αποφάσισε όλα, κατέληξαν στην πρωινή πρωινή πτήση που ήδη χαίρεται, και σε ένα κομψό, γραφικό, μικρό ξενοδοχείο μέσα στην ιστορική παλιά πόλη. Λίγο ακριβό, αλλά δεν την ένοιαζε.

«Κάνετε την καλύτερη επιλογή», τη θαύμασε ο νεαρός υπάλληλος ετοιμάζοντας το βάουτσερ που θα της παρέδιδε.

«Μακάρι».

«Είμαι σίγουρος, θα το διαπιστώσετε!»

Παρά το ότι είχε ταξιδέψει σε πολλά μέρη, σε διάφορες ηπείρους με τον άντρα της, την Ισπανία όλο την ανέβαλλαν σαν έναν προορισμό πανεύκολο που ανά πάσα στιγμή μπορείς να πεταχτείς. Έτσι και ξεμείνουν από προορισμό θα ταξιδέσουν όπως οι πάντες στην Ισπανία. Έφτασαν να κάνουν σαφάρι στην Αφρική, παραμονή σε άσραμ έξω από την Καλκούτα, ανέβηκαν στα τρομερά όρη του Περού, αλλά στην Ισπανία δεν πήγαιναν ακόμη, αφού έμοιαζε με ένα κομμάτι της δικιάς μας γειτονιάς. Την έχεις πρόχειρη στο

τσεπάκι. Αγαπούσαν να σχεδιάζουν ένα ταξίδι τους από καιρό πριν. Να μελετούν για τους τόπους, να βρίσκουν σημεία που δε γνωρίζουν οι πολλοί, να συγκεντρώνουν υλικό για το τι συνέβη από παλιά εκεί όπου θα βρεθούν. Πού μπορείς να φας τις ντόπιες νοστιμιές, πού να χορέψεις εθνικούς χορούς μαζί με τους κατοίκους. Γελούσαν με την εξάσκηση τους στο να οργανώνουν το ταξίδι τους και έλεγαν πως, αν ποτέ πήγαιναν άσχημα τα πράγματα στη δουλειά, με την εμπειρία που απέκτησαν θα άνοιγαν γραφείο ταξιδιών.

Την είχε κι αυτή στο τσεπάκι του. Η φράση απαίσια ήρθε και συνδέθηκε με τον βαθύ πόνο της, με τη βαθιά ντροπή της, και σκάλισε, από πριν το συνειδητοποιήσει, την πληγή της. Είναι φορές που ο πόνος προηγείται από τη συναίσθηση· προτού καταλάβεις το γιατί, έχεις ήδη πονέσει. Σαν να ένιωσε ότι έσταξε μια σταγόνα αίμα από το στήθος της, από την περιοχή της καρδιάς της, λίγο ακόμη και θα έβγαζε ένα χαρτομάντιλο να το σκουπίσει μη λερωθεί η άσπρη φούστα της.

Πρέπει να σταματήσει επειγόντως τούτο το σκληρό παιχνίδι των συνειρμών, των άγριων επιδρομών που κάνει εναντίον της ψυχής της. Θα τη διαλύσουν οι μαύροι συνδυασμοί που φτιάχνει κάθε τόσο. Να ανανεωθεί, να ξαναγίνει παρθενική η κάθε μέρα.

«Δύσκολα ζητάς», της επεσήμαινε κάθε λίγο η αυστηρή αλλά καλόκαρδη τωρινή ψυχολόγος της. «Σιγά σιγά! Υπάρχει εξάρτηση μεγάλη εδώ, είναι ανάγκη να γυρέψουμε από

πού ξεκίνησε η ροπή σου. Μη φοβηθείς να κοιτάξεις κατάματα τι έγινε με τον πατέρα σου. Σιγά σιγά θα λυθεί ο κόμπος».

Πήγαινε και ερχόταν για μήνες στην ψυχολόγο που συμπαθούσε έτσι κι αλλιώς. Της άρεσε όπως μιλούσε, όπως την αντιμετώπιζε. Την προτιμούσε από το να συναντάει τις παλιές φίλες της. Το να συναντάει τις παλιές φίλες της, που είχαν ζήσει μαζί της τον έρωτά τους, τον γάμο τους, τον άγριο, αποτρόπαιο περ, χωρισμό, το φοιτητικό κομμάτι πιο πίσω, και όλα όσα στοιχειοθετούν το βιογραφικό της, δεν της έκανε καλό. Τη γύριζαν σε όσα ήθελε να εγκαταλείψει κι ας ήταν φίλες σωστές, το σφάλμα τους παρέμενε πως ήταν συσχετισμένες με την ιστορία της. Στο βλέμμα τους, στις κινήσεις τους, στις προσπάθειές τους να την παρηγορήσουν, να τη νοιαστούν διάβαζε πάλι όσα συνέβησαν και δεν ήθελε να θυμάται.

Στην ψυχολόγο πήγαινα πιο άνετα, σαν να βρισκόταν με μια φίλη καινούργια και ενδιαφέρουσα. Εκείνη γνώριζε μόνο όσα της εξομολογήθηκε, όλα δηλαδή, αλλά με πιο δικό της τρόπο ειπωμένα, όπως και όσο ήθελε. Κοντά της δεν αισθανόταν θύμα όπως κάτω από το βλέμμα των παλιών φιλενάδων της. Παράξενο αλλά έτσι το είχε εντοπίσει. Να, με την ψυχολόγο δεν τα είχε συμβιώσει, της τα είχε μόνο αφηγηθεί.

«Σιγά, σιγά!...»

«Πόσο σιγά; Πότε θα λιγοστέψει ο πόνος;»

«Δεν ξέρω να σου πω».

«Ποιος ξέρει;»

«Κανείς δεν ξέρει, θα φανεί».

«Απορώ γιατί πρέπει να έρχομαι, να πληρώνω, και να μη λαβαίνω καμιά παρηγοριά», αστειεύτηκε χωρίς όμως να είναι και εντελώς αστείο αυτό που της είπε.

«Γιατί είναι αναγκαίο να διδαχτείς να ζεις χωρίς μεγάλες βεβαιότητες. Θέλω να σε δυναμώσω, αυτό μόνο μπορώ, όχι να σου κάνω τη ζωή αλλιώςτική και ευχάριστη. Πρέπει να δεχτείς πως η ζωή έχει δικαίωμα να κάνει εκπλήξεις».

«Μόνο η ζωή έχει δικαιώματα», ειρωνεύτηκε.

«Αυτό είναι μεγάλη αλήθεια».

Δεν άντεχε το σιγά σιγά, σε λίγο θα άδειαζε από αιμορραγίες. Χρειαζόταν να πράξει και κάτι άλλο πέρα από συνεδρίες και φάρμακα, πιο ζωντανό και δραστικό, να δοκιμάσει μια θεραπεία γρήγορων ταχυτήτων, αυτόματα αν γίνεται. Ήταν ο λόγος μεταξύ άλλων που αποφάσισε, σαν στοίχημα με τις αντοχές της, το ταξίδι.

«Μόνη;» τη ρώτησε ανήσυχη η μητέρα της.

«Κυρίως μόνη!» απάντησε κοφτά.

Θα γίνει κοφτή με τη μάνα της, θα της βάλει όρια. Η ψυχολόγος τής λέει πως, όπως πρέπει να βάζουμε όρια στα παιδιά μας, το ίδιο πρέπει να κάνουμε και με τους γονείς μας. Την αρχίζει λοιπόν άμεσα την τοποθέτηση ορίων στη μάνα της, αρκετά της επηρέαζε με την τεχνική της φοβίας και των ενοχών τη ζωή της. Μέχρι εδώ! Αρκετά της πρόσφερε από τον εαυτό της, τα γούστα της και τις αποφάσεις της ζωής της, από οίκτο και χρέος να είναι το καλό, το πιο ώριμο παιδί της από τις δυο κόρες. Δε θα λυπάται άλλο τη μαμά της. Σ' αυτό, ομολογεί, η θεραπεύτριά της είναι μανούλα, είναι εξάλλου ο στόχος των ψυχολόγων οι δύσκο-

λοι γονείς, κατάφερε να της ισχυροποιήσει μάταιες ευαισθησίες, τις υποχωρήσεις, τις ενοχές, τους φόβους και τους οίκτους προς τη μάνα της. Να μην υποχωρεί πια, να μην της χαρίζει εύκολα κομμάτια από την καρδιά της, ούτε καν από τον χρόνο που της απέμενε.

Και η μητέρα της πράγματι σαν να μαζεύτηκε μετά τον νέο τόνο φωνής που άκουσε από τα χείλη της πρώτης της κόρης. Άλλωστε τον τελευταίο καιρό έδειχνε πιο υποχωρητική, πιο μαζεμένη, θα άλλαζε κι αυτή όσο γερνά.

«Κυρίως μόνη!»

Δεν άφηνε η φωνή της καμιά ρωγμή να χωθεί κι η μάνα της σ' αυτό το ταξίδι, να πάει μαζί της όπως πολύ θα ήθελε για να την παρακολουθεί και να την προστατεύει νυχθημερόν. Η παράξενη άγνωστη άρνηση της κόρης ακούστηκε σαν κρατική εντολή. Ίσως και να καθησύχασε τις διαρκείς, φοβικές ιδέες της μάνας. Άμα σε ακούει τόσο σίγουρη και αποφασιστική ο γονιός σου, κατά κάποιο τρόπο σε εμπιστεύεται περισσότερο.

«Τι να πω...» έκανε μόνο υποχωρώντας κακομοίρικα.

«Τίποτα να μην πεις, μαμά».

«Εντάξει, παιδί μου, ηρέμησε».

«Ήρεμη είμαι!»

«Αυτό θέλω κι εγώ...»

«Εσύ θέλεις να με αστυνομεύεις».

Η μητέρα της εδώ άρχισε να κλαίει και να προσπαθεί να μην πει τίποτα.

«Τίποτα δε θέλω να ακούσω, μάνα!»

«Τίποτα», ψιθύριζε πονεμένα όπως αποτραβιόταν από

τον διάδρομο κατά την κουζίνα της. Περίεργο, η κόρη δεν αισθάνθηκε, πρώτη της φορά, τύψη, ούτε μεταμέλεια. Τα λόγια της ψυχολόγου της είχαν πιάσει τόπο, όμως και πάνω από καθετί ο δικός της πόνος είχε πιάσει πάτο.

Το αεροδρόμιο της Βαρκελώνης βούιζε σαν μελίσσι από μεγάλη κίνηση, πλήθος από ταξιδιώτες όλου του κόσμου πηγαινοέρχονταν κοιτώντας κάθε τόσο προς τις τεράστιες οθόνες όπου αναγράφονται αναχωρήσεις και αφίξεις, κι άλλοι έμπαιναν και έβγαιναν στα αστραφτερά μαγαζιά για ψώνια φτηνότερα και δώρα της τελευταίας στιγμής. Παλιότερα, προ ευρώ, όταν οι ταξιδιώτες κινούνταν με συνάλλαγμα, γινόταν ο χαλασμός για να ξοδέψουν ό,τι τελευταίο τους περίσσεψε στα αεροδρόμια. Είναι μαγικός τούτος ο χαλασμός μέσα στα αεροδρόμια, κατά κανόνα οι μνήμες τους σου θυμίζουν χαρούμενες μέρες σου. Το νιώθει πως κάτι ξυπνάει από τη γνωστή ατμόσφαιρα των αεροδρομίων μέσα της, καλά έκανε και πήρε απόφαση να ταξιδέψει. Ήδη από το αεροσκάφος το σκέφτηκε. Δεν είναι κακό να βλέπεις ότι η ζωή των άλλων τρέχει και συνεχίζεται, άσχετα με τις δικές σου σκοτεινές καταπτώσεις. Μοιάζει με βουερό ποτάμι, πολύχρωμο, που άμα θες μπορείς κι εσύ να πηδήσεις μέσα και να το χαρείς.

Μετάνιωσε που δεν είχε χωρέσει τα ρούχα της σε ένα σακίδιο για το χέρι και έπρεπε τώρα να περιμένει επί ώρα, στριμωγμένη σε πλήθος από επιβάτες μπροστά στην κινούμενη ζώνη, πάνω στην οποία εμφανίζονται καμαρωτές αλ-

λά τόσο αργοκίνητες οι αποσκευές. Και πράγματι, η δικιά της μαύρη βαλίτσα φάνηκε να πλησιάζει, λικνιζόμενη και αδιάφορη, από τις τελευταίες.

Από παλιά της πείρα σε ταξίδια προτίμησε να πάρει το μικρό βάγκον με εισιτήριο για να φτάσει στο κέντρο. Από εκεί με ταξί θα γύρευε το ξενοδοχείο που της έκλεισαν. Τα ταξί που σε παίρνουν από το αεροδρόμιο τρέχουν υπερβολικά γρήγορα στην πλατιά άσφαλτο και την τρομάζουν, είναι τα νεύρα της συμπαραλιασμένα και με το παραμικρό τρομάζουν για το καθετί. Περίεργο, από τη μια επιθυμούσε τον θάνατο, κι απ' την άλλη έτρεμε οτιδήποτε μπορούσε να τον προκαλέσει. Είναι ο πόνος μάλλον που δεν άντεχε. Έπειτα από αυτό που συνέβη πίστευε πως το κάθε άσχημο, το κάθε αποτρόπαιο μπορούσε να γίνει ξαφνικά, από τη μια στιγμή στην άλλη, στη ζωή της. Οι απότομοι θόρυβοι του δρόμου την έκαναν να πιστεύει πως ήταν σεισμός. Κάποιες φωνές από το διαμέρισμα δίπλα την έβαζαν να υποπτεύεται πως γινόταν φονικό. Ένα βράδυ σηκώθηκε έντρομη από κραυγές, βγήκε στο μπαλκόνι με τις πιτζάμες, έσκυψε επικίνδυνα να δει γιατί φώναζαν έτσι οι γείτονες και διαπίστωσε ότι παρακολουθούσαν δυνατά ταινία δράσης στην τηλεόραση. Είχαν αφήσει ανοιχτά τις τζαμόπορτες και ο θόρυβος ακουγόταν στη γειτονιά. Μια υπαρξιακή ανασφάλεια την είχε κατακυριεύσει από μήνες και μήνες και αισθανόταν εύθραυστη σαν φτηνό γυαλί, σαν χάρτινο παιδικό παιχνίδι, κάποιες ώρες σαν κατασκευή από τσιγαρόχαρτο.

Το βάγκον έφυγε για το κέντρο της Βαρκελώνης ένα τέταρτο αφού κάθισε στο κάθισμα. Ο αδύνατος και λιγομίλη-

τος οδηγός έλεγξε το εισιτήριό της και της ευχήθηκε αγέλαστα καλές διακοπές. Πώς συμπέρανε ότι ήρθε για διακοπές, θα μπορούσε να έφτασε εδώ για επαγγελματικούς λόγους. Το ντύσιμό της και η σκούρα δερμάτινη βαλίτσα της δεν της πρόσθεταν την ξεγνοιασιά του τουρίστα. Θα μπορούσε να ήρθε για λόγους υγείας, ναι, μάλλον αυτό, αυτός ήταν ο λόγος που έφτασε με πτήση στη Βαρκελώνη. Δεν του είπε τίποτα, μόνο του χαμογέλασε. Δε γνωρίζει λέξη ισπανικά, μονάχα γαλλικά και αγγλικά ξέρει, αλλά έχει πληροφορηθεί πως οι Ισπανοί καταλαβαίνουν μεν ξένες γλώσσες αλλά επιμένουν να σου απαντούν στη γλώσσα τους και ό,τι άκρη βγάλεις. Είδος τοπικισμού, εθνικού εγωισμού, υπήρξαν άλλωστε μια ισχυρή όσο και φανταχτερή θαλασσοκράτειρα και αυτοκρατορία. Δεν ξεχνιέται ένα τέτοιο περήφανο παρελθόν. Μπορεί και πάντοτε να ονειροπολούν την επιστροφή του. Οι λαοί έχουν παιδικές παραξενιές.

Στο μέρος της πόλης όπου τερμάτισε το άσπρο βάγκον, ο ήλιος είχε κιόλας τόσο ζεσταθεί, τόσο λάμπει, που τα χρώματα έδειχναν αλλοιωμένα. Μονάχα τα πυκνά ψηλά δέντρα στην αρχή της Ράμπλα πρασίνιζαν σκουρόχρωμα και δρόσιζαν την έλευση ενός ζεστού μεσημεριού. Πριν πάρει ταξί να τη μεταφέρει στο ξενοδοχείο, ρώτησε τον οδηγό του βάγκον κατεβαίνοντας πού να βρίσκεται άραγε τούτη η διεύθυνση. Του έδειξε δηλαδή το φυλλάδιο που κρατούσε και πρόφερε το σύντομο ερώτημά της για τη διεύθυνση στα γαλλικά. Κι εκείνος πάλι στα ισπανικά απάντησε, αλλά με τόσο παραστατικές κινήσεις με το χέρι, που κατάλαβε πως το ξενοδοχείο της βρισκόταν κοντά, μπορούσε να πάει με τα πόδια.

Η βαλίτσα δεν ήταν βαριά, φόρεσε τα μαύρα γυαλιά της, ο ήλιος της Βαρκελώνης φάνταζε πιο πορτοκαλόχρωμος από τον ελληνικό, πέρασε την τσάντα της σταυρωτά από τον ώμο και, βαδίζοντας στον φαρδύ πεζόδρομο κάτω από τα ψηλά, πυκνά δέντρα, γύρεψε την κάθετη οδό του ξενοδοχείου της όπως έμπαινες στην περίφημη και άγρυπνη Παλιά Πόλη.

Ήταν πράγματι ένα πολύ γουστόζικο κατάλυμα με καλυμμένους τους τοίχους από υφαντές, σε στιλ αναγεννησιακό, ταπισερί. Σκηνές κυνηγών αλεπούς στα δάση, σκηνές ναυτικών στα λιμάνια, κοπέλες που χόρευαν με στεφάνια ρόδων. Ζεστό στην ατμόσφαιρά του και δροσερό από τον κλιματισμό που λειτουργούσε χαμηλά. Δόξα τω Θεώ, οι υπάλληλοι της ρεσεψιόν καταδέχονταν να μιλούν αγγλικά.

«Μας ήρθαν πρόωρα φέτος οι ζέστες, είναι μόνο Απρίλιος», σχολίασε ο ρεσεψιονίστας ενώ έκανε έλεγχο στο βάουτσερ και σε όσα του έδωσε.

«Είναι πολύ όμορφα», απάντησε εκείνη.

Τη συνόδευσε στο δωμάτιό της ένας νεαρός, κρατώντας τη βαλίτσα της. Ξεκλείδωσε το δωμάτιο, μπήκε, τράβηξε τις βαριές κουρτίνες, άνοιξε τα τζάμια και τα εξώφυλλα του παράθυρου και της άφησε τον κατάλογο για το μίνι μπαρ. Από το παράθυρο δεν έβλεπε θάλασσα, που ήταν όχι και πολύ μακριά, αλλά μια άλλη θάλασσα από κοκκινόχρωμες σκεπές παμπάλαιων οικοδομημάτων, σκεπασμένες με πορφυρή σκουριά πολύτιμη, κεραμίδια που κυμάτιζαν σε περασμένους αιώνες. Ανάσανε βαθιά την αίσθηση πως διαπέρασε το σύνορο του άχαρου σήμερα και έφυγε πίσω σε εποχές όπου δεν έζησε όσα έζησε.

Ξάπλωσε στο φαρδύ κρεβάτι με τα ρούχα της. Δεν είχε σκοπό να κοιμηθεί, με μια άγνωστη Βαρκελώνη γεμάτη πλούσιο ήλιο να την καλεί για μια πρώτη γνωριμία τους. Πρόσεξε πως το ενδιαφέρον της για άγνωστες πόλεις ανασύρθηκε από μέσα της ζωντανό πάλι, ενώ τόσα άλλα στην ψυχή της έδειχναν να έχουν σβήσει. Για μήνες και μήνες, ούτε φαγητά, ούτε ρούχα, ούτε μουσικές ή ταινίες στο σινεμά την ενδιέφεραν. Ούτε να δει ήθελε συγγενείς και φίλους, όλα και όλοι τής έκαναν κακό.

Έπεσε για λίγο, λοιπόν, πάνω στο φαρδύ μαλακό κρεβάτι. Πρόσεξε πως είχε μεταξωτό ουρανό, το ταβάνι πανύψηλο και το κτίριο παμπάλαιο, όπως όλα της καταλανικής Παλιάς Πόλης, ανακαινισμένο με γούστο. Το μπάνιο ήταν μοντέρνο και αστραφτερό, ο κλιματισμός με λεπτομερείς κλίμακες ψύχους, ήταν εξάλλου αρκετά ακριβό και πεντάστερο· ένα ξενοδοχείο μπουτίκ, όπως χαρακτηρίζουν τέτοια μικρά και περιποιημένα ξενοδοχεία με ατμόσφαιρα. Ναι, έκανε καλά που άκουσε τον νεαρό υπάλληλο του ταξιδιωτικού πρακτορείου. Και από άλλα ταξίδια γνώριζε πόσο καλά έκαναν τη δουλειά τους και κατανοούσαν, σχεδόν προέβλεπαν, τις ανάγκες, τα γούστα ακόμη, του κάθε πελάτη τους.

Ναι, θα έβγαινε σε λίγο να περπατήσει στη Γοτθική Πόλη, χωρίς να ακολουθήσει τον χάρτη και τον *Μπλε Οδηγό*. Μονάχα περιπλανώμενη θα περπατούσε σε πρώτη φάση, αξιοθέατα, μουσεία και συγκεκριμένα θέματα θα τα επισκεπτόταν από αύριο. Έτσι σκεφτόταν και ετοιμαζόταν να σηκωθεί και να ξεκινήσει, όμως την πήρε άθελά της ένας απρόσκλητος ύπνος βαθύς. Η εξάντληση της ψυχής της βρήκε

επιτέλους ευκαιρία και την κατέβαλε. Ούτε όνειρα, ούτε ελάχιστη επίγνωση, χάθηκε μόνο σε κάτι βαθύ και σκούρο από όπου η ίδια απουσίαζε. Θα ξυπνήσει άμα το απόγευμα έχει αρκετά προχωρήσει και τα πάντα έξω θα έχουν γίνει πιο πορτοκαλόχρωμα. Λίγο ακόμη και θα δύσει ο ήλιος.

Ανασηκώθηκε παραξενεμένη, ζαλισμένη, κάτι βούιζε ακόμη κάπου. Ήταν γυναίκα με ροπή στις αϋπνίες, με το ελάχιστο έχανε τον ύπνο της, πολύ περισσότερο εδώ και καιρούς που όσα την τσάκισαν την κρατούσαν και σε μια διαρκή άθλια ένταση. Η γιατρός της της έγραφε υπνωτικά χάπια, χωρίς αυτά της ήταν αδύνατον να αφεθεί και να κοιμηθεί. Δεν είχε δύναμη να διώξει τις τόσες σκέψεις, τα αγριεμένα της ερωτηματικά, για να χαλαρώσει και να καταφέρει να κοιμηθεί. Μόνο ένα δυνατό υπνωτικό ροζ χάπι μπορούσε να της δώσει μια σφυριά στο μυαλό, να σκοτώσει για λίγες ώρες τις τεταμένες υποθέσεις που την τάραζαν και να τη βυθίσει σε έναν βαρύ ύπνο, σωτήριο όμως – θα τρελαινόταν αλλιώς.

Μπήκε στο μικρό αλλά αστραφτερό μπάνιο, έριξε νερό στο πρόσωπό της, ντους θα έκανε στην επιστροφή, να φύγουν οι σκόνες των πολλών σοκακιών που έχει σκοπό να μαζέψει, και άλλαξε τα ρούχα της. Άλλαξε τα παπούτσια της με πέδιλα φτηνά από τα τουριστικά της αθηναϊκής Πλάκας και ένιωσε ανάλαφρη. Υπήρχε ηλεκτρικό πιστολάκι να στρώσει τα μαλλιά της, αλλά βιαζόταν να βγει στους δρόμους και να προλάβει το τελευταίο φως του ήλιου στα κεραμίδια πριν βασιλέψει κι ανάψουν οι ηλεκτρικές λάμπες στα πεζοδρόμια. Ντύθηκε πρόχειρα, πήρε τους χάρτες της

μη χαθεί στους λαβύρινθους της Βαρκελώνης, μια πάνινη ελαφριά τσάντα, μια ζακέτα γιατί δεν ήξερε ακόμη τη θερμοκρασία εδώ άμα νύχτωνε, και όμοια με κάθε συνηθισμένη τουρίστρια ξεκίνησε να εξερευνά. Να βαδίζει δηλαδή όπου την πήγαινε τούτος ο μαγικός στενός κόσμος. Αγόρασε από μια καντίνα καφέ με καλαμάκι και άρχισε να αισθάνεται όλο και καλύτερα, αφού άρχισε να αισθάνεται άλλη. Να αισθάνεται άλλη άμα δεν υποφέρεις πια τη ζωή σου, να το μυστικό!

Η γυναίκα, που περιφέρεται τάχα ανέμελη στα δρομάκια της ισπανικής πολιτείας αργά το απόγευμα, είναι μια σαρανταοχτάχρονη γυναίκα, παντρεμένη από τα είκοσι έξι χρόνια της. Με τον συνομήλικό σύζυγό της είχαν γνωριστεί στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο, όταν σπούδαζαν εκεί, και ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλον με όλη τη δύναμη και την τυφλότητα της νιότης που επίμονα ψάχνει να ερωτευτεί.

Τι να δεις παραπάνω δηλαδή στον άλλον από το ότι είναι ένας ωραίος άντρας, μια ωραία γυναίκα, έξυπνος, έξυπνη και τρυφεροί. Η ανάγκη να ερωτευτείς και να παραδοθείς στο πάθος, να ανήκεις, ομορφαίνει τους πάντες και τα πάντα, ακόμη και τα ελαττώματα, και κρύβει επιτήδεια όλα τα απογοητευτικά που θα ακολουθήσουν, όπως συχνά συμβαίνει, όταν μπαίνει κάποιος στη ρουτίνα του γάμου και της νυχθημερόν συμβίωσης. Έτσι συμβαίνει και στα πιο επιτυχημένα ζευγαρώματα, η ρουτίνα είναι ανέραστη, η οικειότητα δηλητηριάζει τον θαυμασμό. Παντρεύτηκαν λοιπόν

μόλις τέλειωσαν τις σπουδές στο πανεπιστήμιο και βρήκαν εργασία ικανή να τους συντηρεί. Επιμελίστατοι και οι δυο τους, φιλόδοξος από φτωχή οικογένεια αυτός, έπεσαν με τα μούτρα στις επαγγελματικές επιτυχίες. Αργότερα τα οικονομικά τους βελτιώθηκαν εξαιρετικά, διότι εκείνος ήταν είπαμε πεισνωμένος, ικανότατος στο αντικείμενο του επαγγέλματος, αλλά και η τύχη τού χαμογέλασε και του πρόσφερε κάμποσες ευκαιρίες στην πρόοδο. Δημιούργησε σφριγηλή λογιστική εταιρεία όπου και η ίδια εργαζόταν με μειωμένο ωράριο.

Απέκτησαν παιδί, μια όμορφη κόρη, που τώρα σπούδαζε θεατρολογία, σκηνοθεσία για το θέατρο αλλά και για διαφημιστικά βίντεο, για εφέ τραγουδιών, συναυλιών και άλλα νεωτερικά τεχνολογικά θαύματα στην Αμερική. Αγόρασαν ένα ωραίο διαμέρισμα ρετιρέ στα βόρεια προάστια, δύο αυτοκίνητα και αργότερα εξοχικό στις Κυκλάδες. Γενικά έμοιαζαν με όλα τα ζευγάρια τα μορφωμένα, τα καλλιεργημένα και ευκατάστατα της ηλικίας τους, πάνω κάτω έμοιαζαν, τουλάχιστον κινούνταν σε παρόμοιο πλαίσιο ζωής. Εκείνη, που τη λένε Ηρώ, τον λάτρευε τον άντρα με το όνομα Ντίνος, εξαρτιόταν από τη λατρεία που του είχε, τον εμπιστευόταν τυφλά. Αισθανόταν πάντα πως την αγαπούσε κι εκείνος, εισέπραττε την έγνοια και την τρυφερότητα που από πολύ νέοι ξεκίνησαν, έλεγε ότι είναι τυχεροί που βρήκαν το ταίρι τους τόσο νωρίς, χωρίς τις ματαιωμένες περιπέτειες που περνούν τόσοι και τόσοι άλλοι, φίλοι και γνωστοί, γύρω τους. Όσα ακολούθησαν δεν τα είχε επιδιώξει ακριβώς εκείνος, ούτε εκείνη μπορούσε να τα διανοηθεί, η

ζωή βάζει τους ανθρώπους σε απρόβλεπτες δοκιμασίες και πειρασμούς, έτσι είναι η ζωή, έτσι και οι αδυναμίες των ανθρώπων. Θέλει στομάχι ένας γάμος για να μακροημερεύσει, θέλει κότσια, και ίσως θέλει να αγαπάς λιγότερο παθισμένα και παράφορα. Αν δεν είσαι ώριμος να αντιμετωπίσεις κακές εκπλήξεις, καλύτερα να μη φτιάχνεις οικογένεια με παιδιά.

Εκείνο το καλοκαίρι, δύομισι χρόνια πάνω κάτω πριν από σήμερα που ήρθε στην Ισπανία, ήταν από τα πιο θερμά καλοκαίρια που έζησαν οι Αθηναίοι. Το έγραφαν οι εφημερίδες, το συζητούσαν στην τηλεόραση, καλούσαν μετεωρολόγους και τους ρωτούσαν αν πρόκειται για κάτι περιστασιακό ή άλλαξε το κλίμα της χώρας και θα έχουμε υψηλότερες θερμοκρασίες στο εξής. Οι μετεωρολόγοι, πιο ψυχραιμοί από τον κόσμο που καιγόταν, ανέφεραν και άλλα καλοκαίρια που ο υδράργυρος ανέβηκε υπερβολικά. Συμβαίνει αυτό. Όσο για την αλλαγή του κλίματος, υπάρχει αλλά όχι σε τέτοια απαισιόδοξα επίπεδα που φοβάται ο κόσμος. Κάποιοι ακόμη πιο ευφάνταστοι ισχυρίζονταν πως δε θα τελειώσει η γη από απάνθρωπες ζέστες, αλλά πως μας περιμένει εποχή παγετώνων, τα θερμότερα καλοκαίρια είναι παρένθεση σε άλλου είδους πορεία στο κλίμα του πλανήτη Γη.

Το τελευταίο διάστημα και οι δυο τους είχαν κουραστεί πολύ στην εταιρεία διότι τα φορολογικά ζητήματα του κόσμου είχαν πυκνώσει και μπερδευτεί από αλλαγές στις νο-

μοθεσίες. Ένα είδος πανικού έσπρωχνε τους ιδιοκτήτες να κάνουν περισσότερες από το συνηθισμένο πωλήσεις και μεταβιβάσεις σε συγγενικά τους πρόσωπα.

Η κόρη τους η Εβίτα στη Νέα Υόρκη διαρκώς γκρίνιαζε από το τηλέφωνο για την κούραση των εξετάσεών της και για το απίστευτα υγρό κλίμα εκεί. Ζεστό και υγρό, δεν μπορούσαν να φανταστούν πόσο, σε ανάγκαζε να κάνεις κάθε λίγο ντους για να αντέξεις. Γκρίνιαζε τόσο τελευταία για την υγρασία της Νέας Υόρκης, που, όταν χτυπούσε το τηλέφωνο και έβλεπαν τον αριθμό της Εβίτας να καλεί, έκανε ο ένας στον άλλον ικετευτικά νόημα να το πιάσει, χρειαζόταν κουράγιο να την ξανακούσεις να σου τα ξαναπεί. Όλοι τους λοιπόν ονειρεύονταν να φτάσει επιτέλους ο ευλογημένος Αύγουστος και να τρέξουν στο σπίτι τους στο νησί. Τούτη η προσδοκία τούς κρατούσε.

Το απρόβλεπτο της ζωής στη ζωή μιας γυναίκας μέχρι χθες ευτυχισμένης.

Η Ηρώ, μέσα σε λίγες στιγμές, έντρομη ανακαλύπτει το παράλληλο σύμπαν που λειτουργούσε δίπλα στον καλό γάμο της. Θα χωρίσει, θα απομονωθεί, θα αρρωστήσει, θα διαλυθεί. Μόνο που το απρόβλεπτο της χρωστάει ακόμη μια κοσμογονία.

Σε σύντομο ταξίδι φυγής στην ανοιξιάτικη Βαρκελώνη, θα συναντηθεί τυχαία με τον Ανδαλουσιανό Χοακίν και θα βαδίσουν μαζί, αληθινά μαζί, στις μοναξιές τους. Γιατί ένας άλλος άνθρωπος στον δρόμο σου ίσως να έρχεται για να ανατρέψει τη ρημαγμένη πίστη σου στην αγάπη. Κάποιος ξένος και ανύπαρκτος μέχρι χθες ίσως μεταμορφώσει όσα νόμιζες, και ευτυχώς!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 27067